

DREAM AGAIN

Mona Kasten bij Boekerij:

*Begin again*

*Trust again*

*Feel again*

*Hope again*

*Dream again*

Mona Kasten

# DREAM AGAIN



ISBN 978-90-225-9324-0

ISBN 978-94-023-1687-2 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Dream again*

Vertaling: Sylvia Wevers

Omslagontwerp: Zero Werbeagentur, München, door Baqup bewerkt voor de Nederlandse editie

Omslagbeeld: © Pekic/Getty-images

Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2020 Bastei Lübbe AG, Keulen

© 2021 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor mijn lezers,  
zonder wie dit allemaal niet mogelijk zou zijn.*



# DREAM AGAIN PLAYLIST

Ghost Of You – 5 Seconds of Summer  
Want You Back – 5 Seconds of Summer  
Easier – 5 Seconds of Summer  
Think About Us – Little Mix  
Forget You Not – Little Mix  
Gimme – Banks  
Till Now – Banks  
What A Time (feat. Niall Horan) – Julia Michaels  
So Far Away – Agust D, SURAN  
Don't Throw It Away – Jonas Brothers  
Vulnerable – Selena Gomez  
Too Young – Louis Tomlinson  
Falling – Harry Styles  
Adore You – Harry Styles  
The Archer – Taylor Swift  
Afterglow – Taylor Swift  
Don't Give Up On Me – Andy Grammer  
How Do You Sleep – Sam Smith  
Entertainer – ZAYN  
You Send Me – Sam Cooke





# 1

Ik haatte de winter en alles wat ermee te maken had: kou en sneeuw, tien laagjes kleren aan moeten en sjaals en mutsen waar je haar statisch van werd. Wat mij betrof mocht het het hele jaar zomer zijn. Hoe warmer het was, hoe gelukkiger ik me voelde.

En daarom was ik op dit moment héél erg ongelukkig.

Eind januari was in Woodhill in Oregon alles ondergesneeuwd. En terwijl ik toch al zo'n hekel had aan de winter, moest ik nu vanaf het kleine busstation met een reistas, een rugzak en een rolkoffer door de halve stad lopen.

*Ik hoef je niet op te halen, Jude, had mijn stomme broer gezegd. Het is maar tien minuten lopen naar mij.*

Tien minuten, laat me niet lachen. Inmiddels worstelde ik me al een half uur door de bruine smurrie. Mijn schoenen waren doorweekt, mijn handen en oren waren bevroren en volgens mijn telefoon was het nog steeds meer dan tien minuten lopen voordat ik er was.

Ik besloot spontaan dat het tijd was voor een pauze en ging bij een café naar binnen. Ik werd raar aangekeken door een jongen toen ik mijn bagage over de drempel tilde en er luid bij vloekte. Ik keek hem zo kwaad aan dat hij snel wegkeek en langs me heen naar buiten liep.

Normaal was ik niet zo agressief. Maar doorgaans was ik ook niet ruim vierentwintig uur onderweg om van de ene naar de andere staat te verhuizen met slechts een paar spullen en uiteengespatte dromen in mijn bagage.

Ik liep hijgend naar de bar en blies een blonde pluk haar uit mijn oog die onder mijn dikke, wollen muts was uit gekomen.

‘Wat kan ik voor je doen?’ vroeg de barista en ze glimlachte naar me.

Ze was de eerste persoon sinds een paar dagen die aardig tegen me was en ik had haar het liefst omhelsd. ‘Een extra grote karamel-macchiato. Met veel siroop. En veel schuim. En een portie liefde, als het kan.’

Ze knipperde een paar keer met haar ogen. ‘Tuurlijk. Komt eraan,’ zei ze en ze schreef iets op een beker.

Ik trok met mijn tanden mijn wollen handschoen uit en tastte in mijn kontzak naar het laatste beetje geld dat ik had.

Het was net twee dollar vijftig.

Ik trok een grimas en schoof het geld over de toonbank. ‘Dit is zeker niet genoeg, of wel?’ vroeg ik. Ik had nog steeds mijn handschoen in mijn mond, waardoor ik amper verstaanbaar was.

‘Nee, maar we accepteren ook creditcards,’ zei ze met een knikje naar het kleine apparaat dat zo naar me blonk dat ik het gevoel had dat het me bespote.

‘Ik heb mijn kaart helaas niet bij me,’ loog ik. De handschoen viel uit mijn mond op de grond.

‘Dan vrees ik dat je bestelling niet door kan gaan,’ zei de barista en ze vertrok haar mondhoek meewarig. Wat had ik me in haar vergist.

Ik bukte me en raapte mijn handschoen op, waardoor mijn reistas half van mijn schouder gleed en er pijnlijk een paar haren uit mijn hoofd werden getrokken. Ik vloekte weer.

‘Dat drankje is voor mijn rekening,’ klonk een stem achter me.

Ik draaide me om en zag een knap meisje staan. Ze droeg een beige alpinopet waaronder golvend zwart haar tevoorschijn kwam. Ze had een elfachtig gezicht en stralend blauwe ogen, waar ik een beetje jaloers op was. Ik vond mijn eigen bruine ogen ook wel oké, maar die van haar hielden je letterlijk gevangen. Ze kon er vast mensen mee hypnotiseren. Misschien deed ze dat nu zelfs, want het duurde even voordat ik begreep wat ze zojuist had gezegd.

‘Serieus?’ vroeg ik.

‘Ja,’ zei ze en ze wendde zich weer tot de barista. ‘En voor mij alsjeblieft een matcha latte en een zwarte koffie. Ik heb twee to-go-bekers bij me.’ Ze schoof twee grote bekers die van bamboe gemaakt leken te zijn over de toonbank.

‘Je naam?’ vroeg de barista, ineens weer superaardig.

‘Everly,’ zei het meisje en ze pakte haar creditcard. Ze legde hem op het apparaat, dat even piepte.

Ik kon niet geloven dat dit echt gebeurde. Ze moest mijn beschermengel zijn – een geschenk van het lot als compensatie voor de rotweken die ik achter de rug had.

‘Ik probeer net te bedenken of ik je moet omhelzen, Everly,’ zei ik en ik kon me slechts met veel moeite inhouden.

Het meisje glimlachte. ‘Dat hoeft niet. De volgende keer trakteer je mij gewoon.’

‘Dan heb ik behalve je naam ook je telefoonnummer nodig. Of je Facebook-naam. Of je Instagram,’ zei ik en ik pakte mijn telefoon.

Everly keek verbaasd en haar glimlach vervaagde. Ik kende die blik. Ik was vaak heel direct en meestal keken mensen zo als ze zich overrompeld voelden. Ik wilde net sorry zeggen, maar Everly was alweer afgeleid. Belangstellend keek ze naar mijn tassen.

‘Je bent niet van hier, of wel?’ vroeg ze.

Ik schudde mijn hoofd. ‘Nee, ik kom net uit Californië. Waar het overigens heerlijk warm is.’

‘Ik heb altijd al eens naar Californië willen gaan.’

Op dat moment werden onze drankjes omgeroepen. Samen liepen we naar de rechterkant van de bar, waar de bekers klaarstonden. Ik ordende mijn spullen opnieuw en stopte mijn handschoen terug in mijn jaszak.

‘Wat brengt je naar Woodshill?’ vroeg Everly terwijl ze haar hoofd schuin hield.

‘Dat is een lang verhaal,’ zei ik zuchtend. ‘Ik ben op weg naar mijn broer.’

Ze knikte. ‘Dat betekent dat je hier al iemand kent. Dat is goed, toch?’

‘Mijn broer en zijn vrienden zijn waarschijnlijk niet direct de mensen met wie ik mijn vrije tijd zal doorbrengen, maar, ja, het is goed om niet helemaal van voor af aan te moeten beginnen,’ zei ik en ik pakte mijn beker.

Everly dacht even na en stak toen haar hand uit. ‘Geef me je telefoon eens.’

Ik gaf hem aan haar en ze typte er iets op. Daarna gaf ze hem weer terug. ‘Ik heb mijn nummer erin gezet. Dan kun je iets terugdoen voor de koffie.’

Ik grijnsde van oor tot oor. ‘Reken er maar op dat ik contact met je zal opnemen zodra ik gesetteld ben.’

‘Super.’

Ze wierp een blik op de klok. ‘Ik moet nu gaan. Mijn vriend wacht op me en ik ben al laat.’

‘Prima, ga maar. En nogmaals heel erg bedankt voor de koffie,’ zei ik terwijl ik mijn beker ophield. Ze stootte er met de hare tegenaan als afscheid.

Ik keek haar na toen ze het café uit liep. Daarna raapte ik mijn spullen bij elkaar en liep ook naar buiten.

Ik nam een grote slok van de koffie. Hij was nog veel te heet, maar smaakte goddelijk en gaf me de kracht die ik nodig had om de rest van de weg naar het huis van mijn broer af te leggen.

In gedachten vervloekte ik Ezra. Ik was ervan overtuigd dat hij gewoon geen zin had gehad om me van het busstation op te halen. Net als onze ouders had hij geen idee wat er in Los Angeles was gebeurd. Hij wist alleen dat ik een time-out nodig had en nergens anders naartoe kon. Als ik hem de waarheid had verteld, was hij waarschijnlijk meteen op het vliegtuig gestapt om me persoonlijk op te halen en hiernaartoe te brengen. Maar dat wilde ik niet. Ik wilde zijn medelijden niet. En ik wilde ook niet dat hij wist dat ik compleet gefaald had. Daarom had ik aan de telefoon alleen een

paar vage verklaringen gegeven. En ik had hem laten beloven dat hij absoluut niet tegen onze ouders zou vertellen dat ik niet meer in Californië was.

En nu was ik hier, op de enige plek waar ik naartoe kon, of ik het nu leuk vond of niet. In elk geval had ik al iemand leren kennen. Ik geloofde niet in toeval en probeerde altijd overal een boodschap in te herkennen. De ontmoeting met Everly moest een teken zijn.

Schijt aan L.A., dacht ik terwijl ik mijn koffer door de blubber door de hoofdstraat trok. Schijt aan het acteren, schijt aan de agenten, schijt aan de dromen. Schijt aan alles.

Als ik deze mantra eindeloos herhaalde, zou het vroeg of laat tot mijn bewustzijn doordringen. Tenslotte was dat al eens gelukt, toen mijn eerste grote droom uiteengespat was.

Ik liet me door het navigatieprogramma op mijn telefoon leiden en sloeg bij de volgende kruising af. De straat was kleiner en rustiger, en hoe verder ik liep, hoe witter en minder blubberig de sneeuw werd en hoe moeilijker ik met mijn bagage vooruitkwam.

Toen ik eindelijk voor het grijs gestucte huis was aangekomen dat overeenkwam met Ezra's beschrijving, was ik nat, half bevroren en helemaal buiten adem. Ik wist zeker dat ik spierpijn in mijn arm zou krijgen.

De voortuin van het huis was helemaal ondergesneeuwd. Alleen op het stoepje was enigszins gestrooid en ik zag een paar voetafdrukken. Bij de aanblik van die afdrukken ging mijn hart iets sneller slaan.

Ik rechte mijn rug en verschoof de reistas op mijn schouder voordat ik het pad naar de voordeur op liep. Ik tilde mijn zware koffer de treden op en klopte de sneeuw van mijn schouders. Mijn gezicht was ijskoud, maar onder de gewatteerde jas was ik enorm gaan zweten. Ik was blij dat ik eindelijk was aangekomen en hoopte dat ik meteen kon douchen.

Ik drukte op de bel. Eigenlijk wist Ez wel dat ik rond deze tijd zou aankomen. Ik had hem een berichtje gestuurd toen het vlieg-

tuig in Portland was geland en ook toen ik vervolgens op de bus was gestapt. Ik had mijn broer sinds Thanksgiving niet meer gezien en was ontzettend blij dat ik hier eindelijk was – ook al was het onder deze omstandigheden.

Ik hoorde een zacht tikkend geluid in de gang dat ik niet kon thuisbrengen. Ik wilde net op mijn tenen gaan staan om door het melkglas te gluren, toen de deur openzwaaide.

Ik hapte naar adem.

Hier was ik absoluut niet op voorbereid. Net zomin als op de vertrouwde tinteling die door mijn hele lijf schoot. En ook niet op de groene ogen die zich in de mijne boorden en waarin mijn eigen schok weerspiegeld werd.

Ik kon het niet helpen dat ik op dezelfde manier terugstaarde. Ik nam hem helemaal op: de volle zwarte wimpers, het kantige gezicht, de baardstoppels die er toen nog niet waren geweest. Ook het bruine haar zag er anders uit. Alleen de ogen – die waren zelfs na achttien maanden nog zo vertrouwd voor me dat mijn maag een salto maakte.

‘Hoi, Blake,’ zei ik met een schorre stem. Op weg hiernaartoe was ik blijkbaar mijn stem kwijtgeraakt.

Hij stond voor me en leunde op krukken. Ik vroeg me af wat er met hem was gebeurd, maar voordat ik ook maar iets kon zeggen, verscheen er een diepe frons tussen zijn wenkbrauwen. Hij hief zijn hand... en sloeg de deur voor mijn neus dicht.

Ik staarde er perplex naar en het kostte me een paar tellen voordat ik weer bij zinnen kwam.

‘Hé!’

Zijn voetstappen verwijderden zich van de deur, net als het getik, waarvan ik nu wist dat het het geluid van de krukken was.

‘Blake, ik bevries hier buiten. Doe verdomme die deur open!’ riep ik.

Geen reactie.

‘Moet ik Ezra bellen en zeggen dat je me hier in de kou laat staan?’

Het getik werd weer luider. Blake trok de deur open en keek me weer met dezelfde duistere blik aan.

‘Je was vroeger al een irritante klikspaan.’

Ai.

Dit waren dus na anderhalf jaar de eerste woorden die ik van hem hoorde. Het deed een beetje pijn, dat moest ik toegeven. Aan de andere kant wist ik dat ik het had verdiend.

Ik wilde net iets zeggen toen hij zich omdraaide en hinkend wegliep. Ik tilde mijn koffer over de drempel en zette hem samen met mijn reistas in de gang. Vervolgens trok ik mijn winterspullen uit, legde ze op mijn bagage en volgde Blake naar de woonkamer. Ik had alles tot nu toe alleen via FaceTime gezien als ik met Ez had gebeld. In het echt zag het huis dat mijn broer met drie teamgenoten deelde er heel anders uit. Het rook onmiskenbaar naar mijn broer en naar Blake en ik kreeg een vertrouwd gevoel.

‘Wat is er met je been gebeurd?’ vroeg ik toen ik Blake had ingehaald.

Hij liet zich op de zwarte leren bank zakken en liet de krukken achteloos op de grond vallen, met zijn blik op de platte tv gericht die tegenover de bank aan de muur hing. Zonder antwoord te geven pakte hij de controller en ging verder met een game.

Ik onderdrukte een glimlach. Dit soort NBA-games had hij vroeger altijd met Ez gespeeld. Vaak waren ze elkaar op een gegeven moment naar de keel gevlogen en moest ik tussenbeide komen.

Ik keek naar de spalk die hij over zijn grijze joggingbroek om zijn been droeg. Het was een grote spalk die van het midden van zijn scheenbeen tot het midden van zijn bovenbeen liep.

‘Ben je met basketbal geblesseerd geraakt?’ vroeg ik.

Blake deed alsof ik niet bestond, terwijl hij als een bezetene op de knoppen van de controller drukte. Ook dat herinnerde me pijnlijk aan vroeger.

Ik vermande me en verdrong de herinneringen, net als al het andere. Ik was inmiddels erg goed in dingen verdringen. Ik ging

ook op de bank zitten, zo ver mogelijk bij hem vandaan, en keek een poosje naar hem.

‘Is Ezra niet thuis? Ik had hem verteld wanneer ik aankwam.’

Hij hield zijn blik op de tv gericht en vroeg: ‘Wat kom je hier doen, Jude?’

Zijn stem klonk hees en net zo laag als in mijn herinnering. Ik voelde een kriebel in mijn buik. Ik weet het aan de honger.

‘Heeft Ez niet verteld dat ik kom?’ vroeg ik.

‘Als hij dat had gedaan had ik mijn veto gegeven.’

Ik slikte moeizaam. Ezra had dus tegen me gelogen toen hij had gezegd dat niemand er bezwaar tegen had als ik voorlopig hier sliep. Verdomme. Ik had geen geld om iets anders te zoeken, maar wilde ook niet de oude wonden tussen Blake en mij openrijten door hier in te trekken. Toen Ez me had verzekerd dat iedereen zijn goedkeuring had gegeven, had ik hem blindelings geloofd.

‘Ik was eigenlijk van plan om een tijdje hier te blijven,’ zei ik aarzelend.

Blake zette de game op pauze, maar keek me nog steeds niet aan. ‘Hoe lang?’

‘Alleen ter overbrugging. Ik probeer een baan te vinden en...’

‘Hoe lang?’ onderbrak hij me.

Ik klemde mijn tanden stevig op elkaar. Mijn geduld begon langzaam op te raken, maar ik maande mezelf kalm te blijven. Dit was onze eerste ontmoeting sinds een heel lange tijd en de dingen die tussen ons waren gebeurd, waren niet zo makkelijk weg te stoppen. Ezra had me over het eerste semester verteld, waarin Blake constant had getraind en zich daar helemaal op had gestort. Hij had ook verteld over de vele vrouwen. Meestal met meer details dan me lief was geweest.

‘Ik weet het nog niet, Blake,’ antwoordde ik na een poosje.

Toen ik zijn naam uitsprak, leek zijn hele lijf te verkrampen. Hij stond abrupt op en vloekte van de pijn.

Ik stond ook snel op. ‘Wacht, ik help je,’ zei ik haastig en ik wil-



de zijn krukken van de grond rapen, maar hij hield me met één hand tegen.

Hij bukte zich om de krukken zelf op te rapen, waarbij hij op één been balanceerde. Het kostte hem een aantal pogingen. Toen het hem was gelukt, bleef hij voor me staan en keek op me neer.

Ik was bijna vergeten hoe lang hij was.

‘Even dat je het weet: ik ben het er niet mee eens dat je hier blijft. Het zou beter zijn als je zo snel mogelijk iets anders zoekt.’

Ik voelde een heftige pijn op de plek waar ik zojuist nog iets had voelen kriebelen. Ik slikte moeizaam en wilde iets terugzeggen, maar hij was al langs me heen naar de gang gestrompeld. Ik draaide me om en keek hem na terwijl hij op de eerste tree van de trap klom, met één hand aan de leuning en zijn krukken onder zijn arm geklemd.

Hoewel de blik in zijn ogen heel vertrouwd was geweest, was al het andere aan hem veranderd. Niets aan deze kille, gebroken man herinnerde me meer aan de jongen die zo veel humor had gehad. De jongen die mijn eerste grote liefde was geweest.

En ik wist heel goed dat het helemaal mijn eigen schuld was.

## 2

*Zes jaar eerder*

*De bal knalde tegen de ruit.*

*Ik ging verder met het verdelen van de verf. Ik mocht maar twee plukken doen van mijn moeder. Maar doordat Ezra de bal constant tegen het raam van de gastenbadkamer gooide in plaats van in die stomme basket, was de verf inmiddels al in mijn gezicht gespat – om nog maar te zwijgen van mijn haar.*

*Net toen ik de tweede pluk met een kwast wilde kleuren, knalde de bal opnieuw tegen de ruit. Weer spatte de verf alle kanten op doordat ik zo heftig ineenkromp. Ik slaakte een gefrustreerde kreet, liep naar het raam en deed het kwaad open. ‘Mama vermoordt je als je nog een raam ingooit!’ gilde ik.*

*‘Sorry,’ antwoordde een stem die duidelijk niet van mijn broer was. ‘Mijn fout.’*

*Blake had de bal onder zijn arm geklemd en keek verontschuldigend naar me op.*

*Ik had nog meer willen zeggen, maar de woorden bleven in mijn keel steken. Letterlijk. Ik produceerde alleen een droog, rochelend geluid toen hij me met een geamuseerde fonkeling in zijn ogen aankeek.*

*Ik kende Blake inmiddels al mijn halve leven, maar toch kon ik op dat moment niet weggijken. Laat staan het raam weer sluiten. Hij was gewoon té knap.*

*Het zou verboden moeten zijn om er zo goed uit te zien.*

*In tegenstelling tot mijn broer (en ikzelf, tot mijn verdriet) had Blake geen puistjes. Zijn huid was gebruind door de zon en de pun-*

*ten van zijn haar waren gebleekt. Hoewel ik hem maar een paar weken niet had gezien, was hij veranderd. Of er was iets in mij veranderd. Want voor het eerst sinds we elkaar kenden, kon ik mijn ogen niet van hem afhouden.*

*Er zat een dun laagje zweet op zijn huid waardoor het kuiltje in zijn hals glansde. Het viel me op dat hij in de afgelopen maanden weer was gegroeid. Toen Blake en zijn moeder in het huis naast ons kwamen wonen, was hij maar een paar centimeter langer dan ik. Nu was hij letterlijk de hoogte in geschoten. Hoewel ik binnen stond en ons huis aan de tuinkant iets hoger lag, hoefde hij niet eens zijn hoofd achterover te houden om me aan te kunnen kijken.*

*Er verscheen langzaam een glimlach op zijn gezicht toen hij zijn hand uitstak en een klodder verf van mijn neus veegde.*

*Hij wreef de verf tussen zijn vingers. 'Je ziet er schattig uit, Jude.'*

*Later wist ik dat dit het moment was geweest. Die verontschuldigde, ietwat ondeugende grijns en de korte aanraking waren de trigger geweest.*

*Er verspreidde zich iets binnen in me, dat ineens heel warm aanvoelde. Alsof er vuurvliegjes in mijn maag waren losgelaten, die door mijn lijf joegen en plekken lieten tintelen die ik nooit eerder had gevoeld.*

*'Nogmaals sorry vanwege het raam. De volgende keer zal ik beter opletten.'*

*'Het is al goed,' zei ik hees.*

*Ik sloeg het raam dicht en drukte een hand op mijn buik. Maar de tintelingen verdwenen niet.*

Ik had geen idee hoe lang ik op de bank zat. Op een gegeven moment pakte ik de controller van de PlayStation om Blakes game af te maken, terwijl ik in gedachten heel ergens anders was. De basketballers renden doelloos over het veld. De spelmodus was veel te moeilijk ingesteld en ik verloor gigantisch, maar het kon me niet schelen.

Ezra had Blake niet verteld dat ik naar Woodshill zou komen. En hij had voor mij verzwegen dat Blake me haatte. Ik had gedacht dat er gewoon wat tijd voor nodig was om elkaar te vergeten en eroverheen te komen. Maar één blik op Blake was genoeg om te zien dat dit niet het geval was.

Verdomme.

Het had pijn gedaan om hem te zien. Zijn woorden hadden zich als weerhaken in me vastgezet en lieten me niet los. Ik wilde naar boven gaan en met hem praten. Tegelijkertijd wist ik dat dit niet mogelijk was. Blake en ik – dat was een verhaal uit het verleden. Een verhaal zonder gelukkig einde en iets wat ik zeker niet nog een keer wilde meemaken. Al helemaal niet naast alle andere ballast aan problemen die ik uit L.A. had meegesleept.

Het was een dom idee geweest om Ez om hulp te vragen. En het was nog dommer om te denken dat Blake serieus zou hebben ingestemd om mij hier te laten wonen.

Voordat ik er verder over na kon denken, hoorde ik de voordeur opengaan. Even later klonk Ezra's stem.

Zonder de game op pauze te zetten wierp ik de controller opzij en rende de gang in. Ik gaf Ez niet de kans om goed en wel binnen te komen, maar rende hem bijna omver. Ook al was ik daarnet nog boos en van slag geweest, ik kon niet anders. Ik had hem gemist en hij was de enige persoon hier die voor mij symbool stond voor 'thuis'. Ik gaf hem een stevige knuffel waarbij ik hem bijna fijnkneep.

'Ik krijg geen lucht meer,' kreunde mijn broer, maar hij sloeg zijn armen om me heen en hield me vast. Ik sloot even mijn ogen.

Ezra maakte zich van me los en keek op me neer. Hij bestudeerde mijn gezicht van beide kanten.

Ik kende die blik. Ezra had een soort zesde zintuig. Hij was niet bijzonder spraakzaam, maar wel heel empathisch. Hij wist het als er iets mis was met mij, dat was altijd al zo geweest. Daarom moest ik op dat moment heel erg mijn best doen om niet te laten merken hoe rot ik me voelde en zocht ik snel afleiding.

Gelukkig kon ik gauw iets bedenken. Ik haalde uit en gaf hem een stomp tegen zijn schouder. ‘Die heb je verdiend omdat je zei dat het maar tien minuten lopen was naar jullie.’

Hij trok een wenkbrauw op. ‘Voor mij is het tien minuten.’

‘Als je geen bagage bij je hebt, je benen twee meter lang zijn en je met de snelheid van het geluid beweegt, dan misschien, ja.’

‘Je overdrijft, Pancake.’

Ik trok een grimas. Ik had die bijnaam altijd gehaat en dat wist hij donders goed. ‘Het kostte me bijna een uur.’

‘Geen wonder,’ mompelde mijn broer terwijl hij naar mijn bagage keek. ‘Hoe lang wilde je ook alweer blijven?’

Ik deed mijn mond open en weer dicht, maar haalde uiteindelijk alleen mijn schouders op. Mijn carrière was voorbij voordat die echt begonnen was, maar ik was er nog niet klaar voor om Ezra alles te vertellen. Zeker niet in het bijzijn van zijn twee huisgenoten, die samen met hem binnen waren gekomen en me van top tot teen bekeken alsof ze nog nooit een meisje hadden gezien. De linker had kortgeschoren kroeshaar, een donkere huid en hoekige gelaatstreken alsof ze in steen waren gebeiteld. De rechter schudde net zijn vochtige haar van zijn voorhoofd en keek met samengeknepen ogen op me neer. Ze waren allebei aantrekkelijk, maar de laatste was zich daar maar al te zeer van bewust, getuige zijn ondeugende glimlach.

‘Jij moet Cam zijn,’ zei ik tegen hem en ik stak mijn hand uit. Hij schudde mijn hand en kneep er even in. Daarna wendde ik me tot de ander. ‘En jij Otis.’

‘Heeft Ezra je verhalen over ons verteld?’ vroeg hij.

‘Ja, ik heb al veel over jullie gehoord.’

‘Ik hoop niets dan goeds,’ zei Cam. Hij ging met zijn hand door zijn haar en zijn glimlach werd nog iets breder.

Hij was duidelijk een player. Het was maar goed dat ik in de afgelopen anderhalf jaar genoeg van dit soort mannen had leren kennen om niet in dat trucje te trappen.

Mijn broer sloeg een arm om mijn schouders en boog zich naar me toe. ‘Je kunt beter uit zijn buurt blijven.’ Hij pakte mijn koffer en hing de reistas om, terwijl ik mijn rugzak pakte. ‘Kom, ik breng je naar de logeerkamer.’

Ik knikte nog een keer naar Otis en Cam, en liep achter Ezra aan door de gang. Hij stopte voor een kamer die vlak bij de trap lag en duwde de deur open. Ik volgde hem op de voet toen hij naar binnen liep.

De crèmekleurige muren waren kaal. Het meubilair bestond uit een bureautje met een beeldscherm erop en een stoel ervoor, plus een bed aan de tegenoverliggende muur. Een andere deur leidde vanuit de kamer rechtstreeks naar de veranda en van daaruit naar de aangrenzende tuin, die helemaal bedekt was met sneeuw.

‘Dit is vanaf nu jouw rijk. Het is me alleen gelukt om het bed op te maken,’ legde Ez uit, terwijl hij in zijn nek krabde. ‘Ik wilde eigenlijk nog het bureau en het beeldscherm naar de kelder brengen, maar daar had ik geen tijd meer voor. Je hebt je komst vrij last-minute aangekondigd.’

Ik kende mijn broer goed genoeg om de onderliggende vraag in zijn woorden te horen.

Ik zette mijn rugzak naast de koffer en de reistas, staarde naar de bruine vloerbedekking en begroef mijn tenen erin. ‘Je zei dat de anderen het oké vinden dat ik hier blijf,’ zei ik aarzelend.

‘Dat is ook zo.’

Ik keek weer naar Ezra, die de bureaustoel naar zich toe trok en erop ging zitten. Zijn haar, dat nat was geweest toen hij was thuisgekomen, was nu half gedroogd en begon aan de uiteinden te krullen. Wat dat betrof was het net mijn haar. Mensen zeiden altijd dat we op onze moeder leken, maar als je goed keek, herkende je de geprononceerde neusrug en brede kin van onze vader.

‘Blake wekte niet bepaald de indruk dat hij het goed vond dat ik bij jullie introk.’

Ezra snoof. ‘Blake vindt sinds zijn ongeluk helemaal niets goed.’

Ik wilde vragen stellen. Heel veel vragen. Maar sinds Blake en ik uit elkaar waren, had ik mezelf aangeleerd om mijn lippen zo stevig mogelijk op elkaar te persen als zijn naam genoemd werd. Aan de ene kant wilde ik niet weten wat er met hem was gebeurd, maar aan de andere kant brandde ik van nieuwsgierigheid. Waarschijnlijk zag Ezra het aan me, maar hij zei niets.

Ik schraapte mijn keel. ‘Ik zou niet hiernaartoe zijn gekomen als het niet echt dringend was.’

‘Ik weet het.’ Ezra doorboorde me met zijn blik, maar ik hield stand. Als er één ding was waar wij Livingstons goed in waren, dan was het ons afsluiten en onze geheimen voor onszelf houden. Ezra had deze vaardigheid in zijn jeugd al geperfectioneerd en ik werd er ook steeds beter in.

Hij bleef me nog een tijdje aankijken. Net toen het ongemakkelijk begon te worden, stond hij op en wreef met zijn handen over zijn trainingsbroek. ‘Ik laat je eerst maar even bijkomen. De jongens en ik willen straks wat te eten maken, dan kunnen jullie elkaar leren kennen.’

Ik knikte, opgelucht dat hij me de ruimte gaf. Mijn gedachten schoten van het ene naar het andere probleem: Blake, ons gedeelde verleden, Los Angeles, Ezra’s veelzeggende blik, mijn ouders, weer Blake...

‘Ik ga nog wel even met hem praten,’ zei Ezra, alsof hij mijn gedachten had gelezen, en hij stak zijn handen in zijn zakken. Daarna liep hij langs me heen en deed de deur achter zich dicht.

Ik slaakte een luide zucht.

Ik staarde nog even naar de witte deur van de logeerkamer en ademde diep in en uit om mezelf weer te aarden. Maar met elke ademhaling was het alsof er meer energie uit me wegvloede. Alsof mijn lijf zich nu pas realiseerde hoeveel stress ik de afgelopen dagen had gehad. Mijn ledematen voelden drie keer zo zwaar aan als gewoonlijk en mijn schouders deden pijn van de vermoeienissen van de reis en het gewicht van mijn bagage.

Met veel moeite sleepte ik mezelf naar het bed en liet me op de blauwe deken vallen. De geur was vreemd en mijn schouders bleven gespannen. Mijn oogleden brandden van vermoeidheid.

Ik pakte mijn telefoon en ontgrendelde hem. Mijn hart ging sneller kloppen toen ik alle socialemediakanalen begon af te speuren en aarzelend mijn notificaties bekeek. Bij elk getalletje dat werd aangegeven, kreeg ik een naar gevoel. Maar de foto's waarop ik was getagd, waren slechts screenshots van populaire *Twisted Rose*-scènes en een paar memes van mensen die hoopten dat de serie een vervolg kreeg. Meer niet.

Ik haalde opgelucht adem, vergrendelde mijn telefoon weer en legde hem op de vensterbank naast het bed.

Met mijn handen op mijn buik gevouwen staaarde ik naar het plafond. Ik vroeg me af of Blakes kamer direct boven de mijne was. Wat zou hij aan het doen zijn? Ik betrapte mezelf erop dat ik mijn telefoon weer wilde pakken om te kijken of ik op internet iets over zijn ongeluk kon vinden. Maar nadat ik was weggegaan had ik mezelf verboden om dat te doen en ik wilde er nu niet weer aan beginnen, alleen omdat we nu ineens gescheiden werden door slechts één verdieping in plaats van ruim vijftienhonderd kilometer.

Gefrustreerd kruiste ik mijn armen over mijn gezicht, alsof ik de gedachtestroom zo kon laten stoppen. Ik wilde het. Echt. Nu ik hier was, kon ik het me eindelijk veroorloven om eens níét na te denken. Maar hoe meer ik mezelf daartoe wilde dwingen, hoe luider mijn innerlijke stemmetje tegen me schreeuwde wat ik allemaal fout had gedaan. En het lukte me gewoon niet het te negeren.

‘Jij mag de avocado’s pureren,’ zei Otis en hij schoof een snijplank over het aanrecht naar me toe.

We stonden in de grote open keuken, ik aan de ene kant aan het smalle aanrecht, Otis, Cam en Ezra aan de andere kant, voor de koelkast waar ze gehakt en allerlei soorten groenten uit pakten.